

Єврейське життя за часів радянської влади

Інтерв'ю

Євреї за часів СРСР

Сьогодні ми беремо інтерв'ю у членів єврейської громади, які тоді жили у СРСР, які з задоволенням погодились розповісти нам про їх дитинство.

- Як ви себе почували у дитинстві?

-
- У дитинстві я не почувала до себе поганого відношення зі сторони дітей чи дорослих. Це було повоєнне дійство, коли задача держави та суспільства була у тому, щоб допомагати рости дітей. У мене був чудовий дитячий садок, де я не відчувала ніякої різниці між національностями. У школі теж я не пам'ятаю поганого до себе відношення. Усі разом навчалися, відпочивали, ходили в театри, на концерти. Так, звісно, усі знали якої я національності, але ніхто на це не звертав уваги. Батьки працювали на кіностудії "Довженка" і жили ми у комунальній квартирі в відомчому домі. У нас був багатонаціональний двір, в якому усі ми товаришували, разом читали книги, поздоровляли із святами, пригощали один одного.

- ***Де ви жили?***

- Я проживала у комунальній квартирі, там не було багато людей, але жили ми із сусідами дружно. Мій тато після війни дуже сильно хворів, спочатку контузія від поранення, а потім ще й туберкульоз. У ті часи ця хвороба була дуже страшна. Наші сусіди, родина оператора Михайла Черного, а також родина Карла Гакеля. Телефон був у коридорі і вони чули, коли моя мама викликала швидку допомогу, вони тихенько заходили до кімнати та забирали мене до

себе. Завдяки ним я ніколи цього не бачила.

- **А у дорослому житті вас ображали ?**

- Іноді на вулиці мене могли обізвати, але на мене це ніяк не впливало. Проблеми почалися при вступі до інституту. Так, у старших класах я зрозуміла, що я єврейка і мені далеко не все дозволено і відкрито у цій країні, але образ не було. А при вступі до інституту там усе й почалося. Я хотіла бути хіміком і у школі у старших класах були дві людини, які дуже гарно знали хімію. Це була я і один хлопчик. Вчителька хімії вважала, що ми можемо поступати на хімічний факультет. Він був не єврей і він пройшов, а мене завалили. Екзаменатор прочитав: " Нухімівна! Ви збираєтесь вчитися на нашому хімічному факультеті?". І завалив. Після чого стало зрозуміло , що і туди поступати не треба - не беруть. Мамині друзі порадили мені поступати на іншій факультет, де гарній декан і куди беруть. На наступний рік я успішно склала екзамени і поступила. Почалось навчання. Усе складалося гарно. Група була дружня, але були ті, хто зі мною та такими, як я практично не спілкувалися, не помічали. У нашій групі було 5 євреїв, звісно усі знали хто є хто. Після закінчення інституту

у нас склалася традиція збиратися кожні 5 років поспілкуватися та згадати студентські роки. І якось, десь років через 30 на черговій зустрічі раптом піднявся один з тих хлопців, який не любив євреїв, звернувся до тих, хто був євреєм і попросив у нас пробачення. Він сказав так: " Я хлопець з Тернопільської області, з сім'ї, де ненавиділи вашу національність. Але тоді, коли я приїхав до Києву, і в мене були дуже великі проблеми, то кількість євреїв, які мені допомагали була дуже велика. Пробачте мене...". Ми звісно его пробачили.

- **Як вас прийняли до роботи?**

- Після інституту був розподіл на роботу. До комісії викликали у відповідності до успішності в навчанні. Вчилась я добре, але мене викликали майже останню. Я одразу зрозуміла , що євреїв на хорошу роботу не беруть. Мені запропонували завод "Електроприлад", де я і пропрацювала все трудове життя.

- **Ми дуже дякуємо за цікаву бесіду!**